

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
3 Пж 1302/20
16.11.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Светлане Ђуровић, председника већа, судија Младена Николића и Љиљане Вуковић, чланова већа, у парници тужиоца „...“ АА ПРЕДУЗЕТНИК УСЛУГЕ НАМЕШТАЈА,, чији је пуномоћник Вујица Петковић, адвокат из, против туженог „...“(.....), „...“ Огранак, ул. бр., чији је пуномоћник Јелена Келечевић, адвокат из, ради дуга, вредност предмета спора 1.060.000,00 динара, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Привредног суда у Београду П 66/19 од 14.01.2020. године, у седници већа одржаној дана 16.11.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

I ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Привредног суда у Београду П 66/19 од 14.01.2020. године у ставу II изреке.

II УКИДА СЕ решење о трошковима садржано у ставу IV изреке пресуде Привредног суда у Београду П 66/19 од 14.01.2020. године и предмет у том делу враћа првостепеном суду на поновно одлучивање.

Образложење

Изрека првостепене пресуде гласи:

„I УКИДАЈУ СЕ решење о извршењу Привредног суда у Нишу ИИв 1620/18 од 14.11.2018. године, решење о извршењу Привредног суда у Нишу ИИв 1617/18 од 14.11.2018. године, решење о извршењу Привредног суда у Нишу ИИв 1619/18 од 14.11.2018. године, решење о извршењу Привредног суда у Нишу ИИв 1618/18 од 14.11.2018. године, решење о извршењу Привредног суда у Нишу ИИв 1628/18 од 14.11.2018. године, решење о извршењу Привредног суда у Нишу ИИв 1627/18 од 14.11.2018. године, решење о извршењу Привредног суда у Нишу ИИв 1731/18 од 28.11.2018. године, решење о извршењу Привредног суда у Нишу ИИв 1883/18 од 19.12.2018. године, решење о извршењу Привредног суда у Нишу ИИв 1890/18 од 19.12.2018. године, у ЦЕЛИНИ.

II ДЕЛИМИЧНО СЕ УСВАЈА тужбени захтев тужиоца, па СЕ ОБАВЕЗУЈЕ тужени „...“(.....), „...“ Огранак, да тужиоцу „...“ АА ПРЕДУЗЕТНИК УСЛУГЕ НАМЕШТАЈА,, исплати износ од 1.060.000,00 динара са законском затезном каматом и то:

на износ од 77.500,00 динара почев од 12.09.2017. године па до коначне исплате,

на износ од 50.000,00 динара почев од 09.10.2017. године па до коначне исплате,

на износ од 15.000,00 динара почев од 09.10.2017. године па до коначне исплате,

на износ од 75.000,00 динара почев од 09.12.2017. године па до коначне исплате,
на износ од 75.000,00 динара почев од 09.12.2017. године па до коначне исплате,
на износ од 52.500,00 динара почев од 03.01.2018. године па до коначне исплате,
на износ од 52.500,00 динара почев од 03.01.2018. године па до коначне исплате,
на износ од 52.500,00 динара почев од 03.01.2018. године па до коначне исплате,
на износ од 52.500,00 динара почев од 03.01.2018. године па до коначне исплате,
на износ од 75.000,00 динара почев од 08.02.2018. године па до коначне исплате,
на износ од 75.000,00 динара почев од 08.02.2018. године па до коначне исплате,
на износ од 75.000,00 динара почев од 09.07.2018. године па до коначне исплате,
на износ од 75.000,00 динара почев од 09.07.2018. године па до коначне исплате,
на износ од 10.000,00 динара почев од 08.08.2018. године па до коначне исплате,
на износ од 45.000,00 динара почев од 08.08.2018. године па до коначне исплате,
на износ од 75.000,00 динара почев од 08.10.2018. године па до коначне исплате,
на износ од 75.000,00 динара почев од 08.10.2018. године па до коначне исплате,
као и износ од 20.000,00 динара на име накнаде за кашњење у испуњавању новчаних
обавеза у комерцијалним трансакцијама, све у року од 8 дана од пријема писменог
отправка пресуде.

III ОДБИЈА СЕ тужбени захтев тужиоца, у делу у коме тражио ДА СЕ
ОБАВЕЖЕ тужени“(....), „.....“ Огранак ..., да тужиоцу „...“ АА
ПРЕДУЗЕТНИК УСЛУГЕ НАМЕШТАЈА, ..., исплати износ од 160.000,00 динара на
име накнаде за кашњење у испуњавању новчаних обавеза у комерцијалним
трансакцијама, као НЕОСНОВАН.

IV ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужиоцу исплати износ од 305.890,00 динара на
име накнаде трошкова парничног поступка, у року од 8 дана од дана пријема писменог
отправка пресуде.“

Против наведене пресуде побијајући је у ставу II и IV изреке жалбу је
благовремено изјавио тужени из свих разлога прописаних одредбом члана 373. став 1.
Закона о парничном поступку. У жалби се указује да је пресуда захваћена битном
повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. Закона о парничном
поступку, те из члана 374. став 2. тачка 9. истог Закона јер је као странка учествовало
лице које не може бити странка у поступку. Тужени као огранак страног правног лица
нема својство правног лица и не може бити странка у поступку. Даље се указује на
повреду из члана 374. став 1. у вези члана 352. став 2. Закона о парничном поступку, те
на повреду из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку јер је изрека
првостепене пресуде у ставу II неразумљива пошто збир појединачних износа није
једнак износу који је наведен као укупан износ потраживања. Посебно се побија одлука
о трошковима уз позивање на одредбе члана 34. Закона о извршењу и обезбеђењу и
истиче да је нејасано зашто суд досуђује тужиоцу извршног поступка на име састава
девет предлога за извршење и то укупно 100.665,00 динара и за то не постоји
образложење, као што је нејасан досуђени износ од 54.000,00 динара на име састава
девет образложених поднесака јер и ту не постоји јасно образложење зашто их је
првостепени суд сматрао нужним и неопходним као трошак за вођење ове парнице.
Предложено је да се побијана пресуда укине или преиначи као и одлука о трошковима.

Испитујући правилност побијане пресуде на основу одредби члана 386. став 1.
Закона о парничном поступку Привредни апелациони суд је нашао да је жалба туженог
у погледу одлуке о тужбеном захтеву неоснована, а у погледу одлуке о трошковима
основана.

Првостепена пресуда је у потврђујућем делу донета без битних повреда
одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. Закона о парничном поступку, оних
на које првостепени суд пази по службеној дужности.

Супротно наводима из жалбе туженог побијана пресуда у потврђујућем делу није захваћена ни битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 9. и тачка 12. Закона о парничном поступку. Наведено из разлога јер се у овом спору на страни туженог појављивало страном правно лице које има огранак у, те је тако и означено, што значи да се као странка не појављује сам огранак. При наведеном постоји пуномоћје које је овлашћено лице туженог издало адвокату Јелени Келечевић за заступање у овом спору. Нема ни битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку. Наведено из разлога јер је првостепени суд за одлуку дао довољне и јасне разлоге и ти разлози нису међусобно противречни, а одлука у ставу II изреке првостепене пресуде је јасна и управо је збир појединачних износа из наведеног дела пресуде једнак главном потраживању које износи 1.060.000,00 динара.

Указивање у жалби на релативно битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. Закона о парничном поступку је у овом случају без утицаја на правилност првостепене пресуде. Ово из разлога јер је реч о спору мале вредности и пресуда којом се окончава спор мале вредности може се побијати само због битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. Закона о парничном поступку и због погрешне примене материјалног права.

Према чињеничном стању утврђеном од стране првостепеног суда парничне странке су биле у пословном односу у коме је тужилац извршио услуге за туженог и испоставио утужене рачуне, а тужени обавезу по рачунима није измирио. Како је тужени истицао да је обавезу испунио, првостепени суд је након изведеног доказа вештачењем од стране вештака економско финансијске струке утврдио да потраживање тужиоца из утужених рачуна износи 1.060.000,00 динара док плаћања на које се позивао тужени и то уплате од 30.07.2018. године 700.000,00 динара и 19.11.2018. године 700.000,00 динара се не односе на утужене рачуне него је то плаћање извршено по другим рачунима.

Првостепени суд утврђује да је тужилац доказао основаност и висину свог потраживања, да тужени није доказао да је обавезу испунио, а на њему је био терет доказивања те чињенице, па примењујући одредбе члана 262., 277. и 324. Закона о облигационим односима, при чему тужени није спорио да је тужени рачуне примио, а обавезу није измирио у назначеном року усваја тужбени захтев као у ставу II изреке побијане пресуде.

Првостепени суд досуђује тужиоцу и износ од 20.000,00 динара на име накнаде за кашњење у испуњењу новчане обавезе, примењујући одредбе члана 5. Закона о роковима измирења новчаних обавеза у комерцијалним трансакцијама.

На утврђено чињенично стање у овом спору мале вредности првостепени суд је правилно применио горе цитиране материјално правне одредбе, а жалбеним наводима туженог у потврђујућем делу није доведена у сумњу правилност првостепене пресуде. У ситуацији када су странке биле у неспорном пословном односу и када је тужилац своју обавезу-услуге које су фактурисане испунио, а тужени није платио цену која је фактурисана предметним рачунима, нити је доказао да је цену по утуженим рачунима исплатио то је првостепени суд и правилно одлучио као у ставу II изреке побијане пресуде. Првостепени суд је правилно одлучио када је досудио тужиоцу износ од 20.000,00 динара на име кашњења дужника у испуњењу новчане обавезе, те правилно применио одредбу члана 5. Закона о роковима измирења новчаних обавеза у комерцијалним трансакцијама.

Када је у питању одлука о трошковима поступка основано у жалби тужени указује да првостепени суд није дао јасно образложење за одлуку у том делу. У том одлука о трошковима захваћена је битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку. Првостепени суд није имао у

виду одредбе из члана 34. Закона о извршењу и обезбеђењу, тј. да у ситуацији када је извршни поверилац поднео више предлога за извршење против истог извршног дужника са захтевом одвојеног намирења више потраживања, а која су се могла намирити у истом извршном поступку подношењем једног предлога за извршење он би имао право на накнаду само оних трошкова које би имао да је ради намирења тих потраживања поднео један предлог за извршење. Такође првостепени суд није дао јасно образложење за досуђивање на име трошкова поступка који се односе на састав 9 образложених поднесака - одговора на приговор извршног дужника. Због наведеног одлука о трошковима поступка има недостатака због којих се за сада не може испитати.

Имајући наведено у виду првостепени суд ће у поновном поступку полазећи од одредби из члана 34. Закона о извршењу и обезбеђењу утврдити који износ трошкова би припао овде тужиоцу као извршном повериоцу да је поднео један предлог за извршење у односу на сва потраживања по утуженим рачунима, а која су очигледно била доспела пре подношења више предлога за извршење, о чему ће дати јасно образложење. Такође ће првостепени суд, полазећи од напред наведеног дати јасно образложење да ли је састав 9 образложених поднесака који се односе на одговор на приговор извршног дужника био нужан и потребан трошак за остварење права странке која га је поднела. Када поступи по наведеном првостепени суд ће донети нову одлуку о трошковима целокупног поступка уз правилну примену одредби члана 153., 154. Закона о парничном поступку, те одредби члана 34. Закона о извршењу и обезбеђењу.

Из свих горе наведених разлога применом одредби члана 390. и члана 401. тачка 3. Закона о парничном поступку одлучено је као у изреци.

МН/СС

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА – СУДИЈА
Светлана Ђуровић,с.р.

За тачност отправка